

5 שנים דרורי

5 שנים שאתה לא נמצא איתנו פיזית אבל 5 שנים שאתה הכי נוכח.

במהלך השבעה עליך אמרה לי מישהי עם ניסיון בשכול שאין נחמה והזמן אינו מקל אלא עם הזמן אלמד לנשום ולחיות עם הגעגוע ואני 5 שנים בהתלמדות. דניאלה חברתי הטובה שאנחנו חולקות כאבים משותפים אומרת ששכול זו נכות ואני די צולעת.

אני רוצה לספר לך על יובלי, היא בת 3 היא כל כך חכמה ומתוקה והיא בשלב שאלות הלמה. ובשבת לפני שבועיים עברנו כאן ושחר הבטיחה שבדרך חזרה מהטיול נבוא להגיד לך שלום, ויובלי אמרה שכאן אתה נמצא וכאן אתה ישן ושאלה למה אתה ישן כאן? ואני נשארתי עם השאלה הזו של יובלי למה אתה כאן? שאלה שהיא המציאות שלנו ואין עליה תשובה, רק כאב.

אז אני לומדת לנשום ולשאת את המשא הכבד כל כך שהשארתי, אני כל יום פוקחת עיניים וחושבת עליך, אני הולכת לישון וחושבת עליך, אני עדיין שומעת אותך ואת קולך, אני בכל יום חושבת מה היית עושה ואומר אם היית כאן ומנסה לתת לעצמי

עצות של דרורי כשאני צריכה עצה או פתרון לבעיה
שצצה.

5 שנים שאתה לא פה אבל אתה כל הזמן איתי.
דרורי מתוק שלי אתה כל כך חסר.